

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. Vtrùm ex eo, quòd Episcopi non sint immediatè à Christo missi: rectè concludatur, eorum jurisdictionem non esse immediatè à Christo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Eas nullas esse, judicavit Con- siliu[m] Ca- bilonense secundum anno 813. can. 43. dum ait; Sunt in quibusdam locis Scoti, qui se dicunt Episco- pos esse, & multos negligentes, absque licentia Do- minorum suorum, sive Magistrorum, Presbyteros, & Diaconos ordinant: quorum ordinationem, quia plerumque in simoniam incidit, & multis errori- bus subjacet, modis omnibus irritam fieri debere, omnes uno consensu decrevimus. Sed præter- quam, quod similibus verbis aliquando ex- primitur suspensio ab executione Ordinum verè receptorum, ordinationes à Scotis factæ dicuntur multis erroribus subjacere. Accedit, quod ignorabatur etiam de illis Scotis, an re- verà manuum impositione consecrati fuissent, ut triennio post Concilium Cabilonense, af- firmavit Concilium apud Celi chy anno 816. can. 5. cujus hæc verba sunt. Quinò interdictum est: ut nullus permittatur de genere Scotorum in alicujus diocesi sacrum sibi ministerium usurpare, neque ei consentire liceat, ex sacro ordine aliquid attingere, vel ab eis accipere in Baptismo, aut in ce- lebratione Missarum, vel etiam Eucharistiam popu- lo præbere, quia incertum est nobis, unde, & an ab aliquo ordinentur.

PROBATIO III.

Quâ refellitur argumentum ex parte adversâ petitum à Chorepiscopis.

48. A Uthor namque præcitati tractatus præf. n. 9. dicit, verum esse, quod Carolus Mag- nus ejusmodi Chorepiscopos post Leonis III. & Episcoporum Gallorum sententiam ha- buerit pro non consecratis, idque ex duplici capite. Nam Episcopi, inquitens, Capitul. lib. 7. cap. 187. non erant, quia nec ad quandam Ci- vilitatis Episcopalis Sedem tributi erant, nec Cano- nicè à tribus Episcopis ordinati. Unde ingens est controversia, utrum Chorepiscopi Episco- palem Ordinem, seu manuum impositionem ad Ordinem Episcopalem acceperint, affir- mantibus alijs, alijs negantibus, alijs obser- vantibus, Chorepiscopos non fuisse omnes eod- em modo ac ritu constitutos, sed alios Epif- copali caractere fuisse insignitos, alios verò nequaquam. Verba Caroli Magni videntur illis favere, qui negant, illo saltem tempore Chorepiscopis manus, sicut Episcopis, impo- sitas. Istis enim non nisi à tribus imponuntur, ac cum depuratione ad certâ civitatis Eccle- siam. Quis autem credat, contra utrumque illud caput, tantoperè à Canonibus commen- datum, communiter ab Episcopis Chorepisco- porum ordinatoribus fore peccandum, si E- piscopalem ordinationem facere intendissent?

49. Sed quidquid sit de Chorepiscoporum Or- dine, nihil refert ad questionem, quam mo- dò præ manibus habemus. Certissimum e- nim est, Chorepiscopos ad certam plebem re- gendam constitutos fuisse. Nam, ut vel ipsum nomen innuit, erant Episcopi pagorum, seu vicorum: id est, pro Episcopis extra urbem, plebi præpositi, ibique verè omnia munia E- piscopata obeuntes, quamvis sub Episcopo civitatis. Nihil autem refert, utrum plebs,

cui aliquis præficatur, sit numerosa, vel non; in civitate, vel pago, ut sit titulus sufficiens ad ordinationem. Licet enim veterint Can- ones, Episcopus nisi in civitatibus ordinare; ordinationem tamen ex hoc capite nullam esse, non obicitur. Difficultas autem modò est, utrum defectus tituli irritam reddat Epi- scopi ordinationem? At illa in Chorepiscopis locum non habebat, ut diximus, quia territo- rium habebant, licet Episcopo civitatis sub- jectum. Nihil enim obest, eandem plebem pluribus Pastoribus subordinatis subesse.

50. Episcoporum auctoritatem à Summo Pontifice proficisci, aliqui adhuc probant e- xemplo Moysis, & Septuaginta virorum, quos ipse sibi tanquam adjutores in regendo populo Judæico adjunxit Num. 10. Ut enim, inquit, Septuaginta virorum auctoritas à Moysè pendeat, à quo Dominus de spiri- tu, quem ei dederat, abstulit, & in eos con- tulit, non imminuto tamen Moysis spiritu (alioquin enim non tam fuisset adjutus, & sublevatus, quam debilitatus) ita Episcopo- rum auctoritas est participatio quædam potestatis Summi Pontificis, ad quam velut fon- tem & originem reducenda est.

51. Præterea Ecclesia est status Monarchicus, cujus Monarcha Summus Pontifex eadem pol- let auctoritate in omnes, & populos Chri- stianos, & populorum Judices, & Rectores, quâ Imperator, aut Rex in omnes Principes, Provinciarum Governatores, Prætores, aliol- que Præfectos. Atqui certum est, & apud Jurisconsultos indubitatum, jurisdictionem omnem à Rege, tanquam ab origine deriva- ri, & in cæteros omnes emanare. Quid ni ergo de Summo Pontifice idem sentiamus, ut sit ipse fons jurisdictionis Ecclesiasticæ?

52. Accedit, quod auctoritas Episcoporum, si à Christo immediatè oriretur, æqualis foret in omnibus. Maxima autem in eo inæ- qualitas observatur; cum alijs pluribus, alijs paucioribus præsent, quam inæqualitatem quis alius constituit, quam is, qui Parochias instituit, eisque præfecit Episcopos, B. Pe- trus, ejusque successores in omnibus saltem illis Provincijs, quas hodie complectitur Ec- clesia?

§. III.

Utrum ex eo, quod Episcopi non sint im- mediatè à Christo missi, verè concludatur, eorum jurisdictionem non esse imme- diatè à Christo?

Referuntur ac expenduntur hæc super- re argumenta utrinque deducta, unâ cum conclusione super ipsâ reflexivâ.

ARGUMENTUM I.

53. A Uthor cit. tract. de libert. Eccles. Gallie. lib. 2. cap. 10. ita argumentatur 1. Apostolos omnes jurisdictionem suam à Christo imme- diatè habuisse, probatur ex eo, quod ab ipso missi sint: Sicut misit me vivens Pater, & ego misit vos. Joannis. 2. v. 21. Euntes, docete omnes gentes

Oritas
adtra
atolica
VI

gentis Matthæi ult. v. 19. Ergo è contra Episcopos, qui à Christo *immediatè* missi non sunt, jurisdictionem ab ipso *immediatè* non acceperunt. Sicut enim committens commissario, ita mittens misso confert autoritatem. Quamobrem qui ab Apostolis mittebantur, modò unius Provinciæ, modò Regni integri curam assumebant. Aliquando alios Episcopos, vel plures, vel pauciores, aliquando nullos constituere poterant. Aliquando ad certum opus, aliquando ad integrum & perpetuum regimen deputabantur, prout Apostolis, attentà Ecclesiæ necessitate, vel utilitate, videbatur.

54. Qui ab Apostolis missi fuerant, acceptæ potestatis participes alios efficiebant, juxta præscriptam sibi ab Apostolis mensuram, quam excedere non potuissent. Sive autem quis ad certum opus per aliquod tempus destinaretur, sive Pastor ordinarius statueretur, jurisdictionem habebat ab Apostolis: quemadmodum Episcopus Presbyterum alicui suæ dioceseos parti præponens, sive vicarium perpetuum eum constituit, sive ad nutum revocabilem, jurisdictionem ei tribuit.

55. Quin etiam Apostolis adscribenda erat jurisdictione Episcoporum, quos non ipsi, sed ex ipsorum concessione alij ordinabant. Sive enim defuncto Episcopo alium ipsi Apostoli substituerent, sive substituendi facultatem vicinioribus Episcopis, aut metropoleos Antistiti præberent, prout exigebat locorum vel propinquitas, vel distantia, Apostolicà id fiebat autoritate. Nec sibi Christus reservaverat Episcoporum in singulis dioceseibus, aut provinciis constitutionem, sed regimen, & politiam Ecclesiasticam Apostolis commiserat; *constituens eos Principes super omnem terram*, cum potestate creandorum officialium, & assignandæ cuique suæ provinciæ: paucis quibusdam fortassis exceptis, quos ipsemet Spiritus sanctus elegisse videtur, ut S. Paulum & S. Barnabam, de quibus legitur in Actis Apostolorum *cap. 13. v. 2. Ministrantibus autem illis (scilicet Apostolis) Domino, & jejunantibus, dixit illis Spiritus sanctus: segregate mihi Saulum & Barnabam, in opus, ad quod assumpsi eos. Et v. 4. Et ipsi quidem missi à Spiritu sancto, abierunt Seleuciam, &c.*

Objectio.

56. Excipi potest ex parte adversa. Quia Apostoli *immediatè* à Christo missi sunt, rectè inferitur, ipsos jurisdictionem accepisse *immediatè* à Christo. At hujus missionis Apostolicæ, eiq̃ue annexæ jurisdictionis tabulæ fuerunt à Christo efformatæ *Matth. 8.* dicente: *Quodcumque ligaveritis super terram, erit ligatum & in cælis, & quodcumque solveritis super terram, erit solutum & in cælis.* Hæc autem verba ad cunctos Apostolos, eorumque successores sunt directæ; veluti in progressu Concilij Tridentini argumentabantur nonnulli Theologi. Ergo in vi istorum Episcopi habent jurisdictionem *immediatè* à Christo.

Responsio.

AD hanc objectionem responderi solet, quæ illis verbis continetur jurisdictione Apostolica *indefinitè* ad ligandum, & solvendum potestatis Apostolis *divisim* spectatis, non nisi per personalem missionem, seu legationem concessæ, adeoque cum ipsorum (præter Petrum) personis expirantis; in ea Episcopos minime esse Apostolorum successores, sed quoad Ordinis duntaxat potestatem. Hoc Didacus Lainius Societatis Jesu Moderator tanquam Theologus Concilij Tridentini à nobis relatus in *Sess. 23. tract. 10. sess. 1. cap. 2. ad argut. 1. n. 18.* firmavit, animadvertens, cum Christus protulit recitata verba: *Quodcumque ligaveritis &c.* nondum Petrum Ecclesiæ Caput fuisse constitutum, cum adhuc dictum ipsi non fuisset: *Pasce oves meas.* Non esse igitur verisimile, Christum voluisse formare Ecclesiam quandam, & hierarchiam cum jurisdictione compluribus præcipuis ipsius membris tributâ, antequàm ipsi Caput designaret. Præterquam, quod jurisdictione memoratis verbis non in præsentia fuerit tradita, sed promissa tanquam futura, Apostolorum adeo successoribus seu membris, à Capite futuro communicanda; perinde ac si diceret alicui Deus: *Tu eris Rex;* hinc enim conficeretur, illum à Deo proximè Regem non constitui, sed prænunciari Regnum ex hominum electione illi conferendum.

Iterata Adversariorum exceptio.

Excipi rursus potest. Apostolos accepisse jurisdictionem à Christo *immediatè*, non per alium quempiam communicatam. Ignor eam quoque accepisse hoc modo Episcopos illorum successores.

Responsio.

Lainius à nobis *suprà* allegatus n. 19. respondit, consecutionem hanc nullam esse: sicuti neque vim habet hæc alia similis: Adamus accepit à Deo corpus, & non per alium quempiam: igitur & homines pariter Adamus successores: & esse Jurisprudentum regulam, non requiri in subrogato naturam illius, cui subrogatur, nisi secundum id, quod satis est. Episcopos non esse in omnibus Apostolorum successores. Hujuscerei exemplum haberi in eodem argumento, quando, tametsi Episcopi Antiocheni Petro successerint, & Ephesi Joanni; nemo tamen agnoscebat in ipsis eam jurisdictionis amplitudinem, quæ fuerat in Petro, & in Joanne. Solum igitur Episcopos successisse Apostolis in potestate consecrandi: at verò Romanum Pontificem successisse sancto Petro in integra potestate, quam ille distribuit minoribus Præsulibus; solus Romanus Pontifex est Generalis Dei Vicarius, adeoque solus ipse à Deo proximè jurisdictionem accipit, reliqui ab ipso. Eo pacto in amplis regnis, cum Protex integram supremamque pote-

potestatem à Rege obtinet, ab eodem postea peculiare Magistratus constituit.

ARGUMENTUM II.

Pro parte affirmante . Episcoporum jurisdictionem derivari ex Papæ communicatione.

A Uthor sæpe dicti tractatus de libertatibus Ecclesie Gallicane cap. 8. n. 4. ita argumentatur 2. Quamvis Apostolis amplissima sit potestas à Christo collata, univcrsæ tamen Ecclesie Pastor constitutus est Petrus; ipse positus est domus Dei fundamentum: ipsi traditæ sunt claves; ipsi commissæ sunt oves modo singulari. Quamobrem ad ipsum præcipuè referenda est jurisdictio aliorum Prælatorum, ut docet S. Thomas in hæc verba Psalmi 41. Constitues eos Principes super omnem terram. Affirmat enim, quòd alij Prælati constituuntur per summum Pontificem Hebraeorum. Nemo assumat sibi honorem, moxque causam insinuat his verbis; Petrus obtinuit principatum universalem Ecclesie, Ioan. 21. Pasc oves meas. Imò ab ipso solo, vel ab ejus successoribus missi sunt Episcopi in illas provincias, quibus hodie præcipuè constat Ecclesia, quod jam sæpe monuimus; Præsertim, inquit S. Innocentius Episc. 1. quæ est ad Decentium Episcopum Eugubinum, cum sit manifestum, in omnem Italiam, Gallias, Hispanias, Africam, ac Suetiam, Insulasque interjacentes nullum instituisse Ecclesias, nisi eos, quos venerabilis Apostolus Petrus; aut ejus successores constituerunt sacerdotes. Ostendimus supra, B. Petrum Ecclesie Patriarchalibus dignitatem contulisse: ac probari posset, alias, quæ post ipsam majore auctoritate præditæ fuerunt, primos à Beatissimo illo Apostolo Episcopos accepisse, ut de Ponto, Galatia, Cappadocia, Asia, Bithynia indicat prima ejus Epistola cap. 1. & cap. 5. De Constanti-nopoli S. Agapetus in Epist. ad Petrum Hierosoly-mitanum in Concil. Const. sub Menæ act. primâ de alijs, alij.

Certe qui olim in suis Parochijs, seu Pro-vincijs, aut Diocæsi-bus, vel etiam in locis cir-cumvicinis, novas cathedras Episcopales eli-gebant, jurisdictionem se novis Episcopis conferre arbitrabantur, cum ejus aliquam partem, & aliquod signum retinerent, puta futurorum quoque Prælatorum ordinatio-nem, confirmationem, convocationem ad Synodum, correctionem & similia; unde Pri-matum jus ortum aliqui arbitrati sunt, refer-vatâ Ecclesie Matrici in suas filias auctoritate. Potiori ergo ratione Petro, Petrique succes-soribus tribuenda est jurisdictio Episcoporu, Ecclesie ab ipsis fundatis præficientorum. Quamobrem à sanctis Doctoribus, & à Theologis Episcoporum jurisdictio à B. Pe-tro dicitur orta. Quod non tantum deordi-nis communis, sed etiam de causalitatis, ut in scholis loquuntur, prioritate, intelligendum significant eorum verba.

Objeçtio.

EXcipi potest ex parte adversa. Multa ex-tare sacre Scripturæ testimonia, quibus Deo tribuitur Episcoporum institutio, cu-jusmodi est Apostoli dictum ad Ephesios: Po-suit Deus in Ecclesia Pastores. Et, quod dicitur in Actis Apostolorum: Spiritus Sanctus po-suit Episcopos regere Ecclesiam Dei: parabola servi fidelis ac prudentis, quem constituit Domi-nus super familiam suam: quod jurisdictionem significat: hanc verò parabolam intelligi de Episcopis, quando in ipsorum consecratio-ne usurpant hæc verba: Sit ille servus fidelis & prudens, quem tu Domine constitues super fa-miliam tuam.

Responsio.

A inius præcitatus n. 20. reposuit in Patrum Concilij Tridentini Generali congrega-tione, nullo ex his testimonijs probari partem adversæ intendum. Et quidem ad primum solvendum disseruit: Pastores perinde ac cuncta reliqua bona, fuisse à Deo constitui-tos, nimirum aut per ipsam, aut per alios, eâ ratione, quâ similiter affirmatur, Princi-pes ac Magistratus laicos ab eodem esse con-stitutos, tamen non omnes ab ipso proximè. Ad Alterum testimonium progressus, petijt, quoniam pacto Spiritus sanctus Episcopos posuerat, num fortè eos ipse tulerat, & suâ quasi manu collocarat in Episcopatus Sede? Minime verò; sed per electionem habitam à populo, & per consecrationem ab Episco-pis peractam. Igitur ibi sermonem non esse de colloca-tione quadam, proximè à Deo pos-itâ. Ad Postremum: Aut efficaciam argumen-ti trahi à nuda parabola: aut ab ejus significa-tione: non certè à nuda parabola, quippe quæ non de Deo loquitur, sed de quodam patrefamilias; non ab ejus significatione, quippe cui satis est, fuisse constitutum à Deo Episcopum supra familiam suam quocunque modo, seu proximè per se, seu remotè per alios.

CONCLUSIO.

I Psa ratio Hierarchiæ per Christum in Ecclesia institutæ efficaciter probat, Episcoporum non aequè ac Summi Pon-tificis jurisdictionem esse immediatè à Christo.

Explicatur Hierarchiam, quæ proinde so-nat ac sacra principatio, seu gubernatio Eccle-siastica, esse in sancta Ecclesia, extat definitum in sacro Concilio Tridentino Sess. 23. Can. 6. ubi anathema pronuntiatur adversus illum, qui dixerit, in Ecclesia Catholica non esse hierar-chiam quandam Divinâ ordinatione institutam, quæ constat ex Episcopis, Presbyteris, & Mini-stris. Sicuti autem vox Tò principatus, seu Tò gubernatio est correlativa, importans formaliter superioritatem, terminativè autem

M m m 3 infè-

inferioritatis subordinationem, sic consequens est, in illa per sacrum Concilium Tridentinum definitam Ecclesie hierarchiam eam esse gradationem hierarchici ordinis, ut propterea sequenti Canone septimo eadem sacra Synodus iterum dicat anathema illi, qui dixerit: *Episcopus non esse Presbyteris superiores*. Eo ipso autem, quod in hoc utroque Canone sit sermo de hierarchia Ecclesiastica, qua Ordinis Sacramentalis duntaxat hierarchiam complectente, ideo Summus Pontifex, cujus supremus ordo constat ex caractere Sacramentali omnibus Episcopis communi, non specialem ac diversum ab Episcopis constituit Ordinis Sacramentalis gradum hierarchicum. Unde hujus ibi non *specificam*, sed *genericam* duntaxat inter Episcopos fit solummodò mentio. At præter Ordinis hierarchiam dari in Ecclesia Christi hierarchiam jurisdictionis, cujus Caput sit Summus Pontifex, indubitatum extat ex fidei principiis. Quemadmodum igitur hierarchia Ordinis Sacramentalis exigit quandam gradationem & subordinationem superioris ac inferioris, sic, ut hierarchia jurisdictionis teneatur in Ecclesia Christi, oportet, esse quandam in ea superioritatis ac inferioritatis subordinationem. At verò ex ipsis terminis constat, si jurisdictio Episcopalis æquæ ac Papalis esset *immediatè* à Deo, oporteret, utramque habere æqualis erga Christum immediationis correlationem, nisi ipsemet Christus in jurisdictionibus ejusmodi designasset aliquam inæqualitatis subordinationem, quemadmodum idem Dominus noster, à quo ceu causa *principali immediatè* profuit omnimodus Sacramentalis Ordinis character, in hierarchia Ordinis talem posuit inæqualitatis gradationem, ut Episcopatus, utpote ultra potestatem conficiendi Sacramentum Corporis & Sanguinis Christi importans potestatem quoque confirmandi & ordinandi, foret superior simplici Presbyteratu, atque hic Ordinibus Ministrorum, utpote Sacerdotis in Missæ sacrificio ministerijs ex vi sui characteris deputatorum, major esset. Ut ergo Hierarchicæ jurisdictionis in Ecclesia locus esse possit, oportet, vel Episcopalem jurisdictionem ex sui primæva origine, respectu autoritatis à Christo *immediatè* collatæ habere inferioritatis subordinationem, quod erit, si dicatur esse *immediatè* à Papa, vel si contendatur, esse *immediatè* à Christo, oportet, ab hoc esse constitutam cujusdam inter Papalem & Episcopalem à se *immediatè* institutam jurisdictionem inæqualitatis subordinationem. Dum igitur hoc posterius ostendi non potest, consequenter prius erit omninò asseverandum.

PROBATIO I.

Qua ostenditur, nullam posse demonstrari hierarchiam inter Papalem & Episcopalem jurisdictionem subordinationis inæqualitatem, si hæc posterior sit *e-tiam immediatè* à Christo.

65. Neque enim ex Dei verbo vel scripto, vel

palis jurisdictionis *immediatè* à Christo institutio, nisi hæc derivetur in Christi verba *Matth. 18. ad Apostolos prolata: Quidquid ligaveritis super terram, erit ligatum & in calis; & quidquid solveritis super terram, erit solutum & in calis*; quasi hæc Christi verba non solos Apostolos, sed cunctos Episcopos ceu Apostolorum successores complecterentur. At si res ita haberet, conferendo ea Christi verba cum verbis Domini *Matth. 16. ad Petrum definitè pronuntiantis: Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in calis; & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in calis*: inde reperiretur cunctis Apostolis promissa *indefinitè* ligandi & solvendi potestas super quocumque supra terram protensa. Quod si ergo illa Christi promissio cunctos Episcopos, ceu Apostolorum successores attineret, neque ex parte primævæ suæ originis; neque ex parte limitum potestatis tum Episcopalis, tum Papalis per Christum circumscriptorum reperiri jam posset alicujus inæqualitatis hierarchicæ subordinationis. Unde quemadmodum in Ordinis Sacramentalis hierarchia Papalis dignitas non fecit aliquem gradum superioritatis, quippe cum Papa non habeat characterem ordine Episcopali sublimiorem, sic inter Episcopalem & Papalem jurisdictionem nulla jam esset hierarchica subordinatio, si sub præadductis verbis Christi esset instituta Episcopalis jurisdictionis. Ne igitur in hoc cum fide minimè conveniens absurdum prelabamur, insistendum prorsus est doctrinæ à nobis aliàs traditæ, illa Christi Domini verba: *Quæcumque ligaveritis &c.* quatenus Apostolos *sigillatim ac divisim* concernebant, spectare ad Apostolicam super toto terrarum orbe *indefinitam* super quocumque in terris *Moralis* protensam potestatem, quæ illis concessam per modum legationis duntaxat personalis, in successores adeò minimè transferibilis. At hoc taliter constituto, nullus jam superest sacri Evangelij textus, ex quo probari valeat Episcopalis jurisdictionis à Christo *immediatè* facta, ad successores transferibilis institutio, sed successio hujusmodi soli Petro sub ordine scilicet ad perpetuum Ecclesie statum protensa noscitur à Christo promissa fuisse. Quandoquidem igitur per Dei verbum nequeat Episcopalis jurisdictionis in Christi institutionem *immediatè* reduci, non potest jam ejusdem origo demonstrari, nisi quoad sui *actuale* collationem reducatur in Petri Successorum, in partem sollicitudinis secundum fines ac limites ab ipsidem circumscriptos ac circumscribendos vocantium, Apostolicam auctoritatem.

Objectio.

66. Dices. Hinc fore consequens, quod hierarchia Ecclesiastica jurisdictionis non esset ex toto *Juris Divini*; sed in ejus primo duntaxat Capite, Romano scilicet Pontifice.

656

Re-

Responsio.

67. Ad hoc solide decernendum, alia est habenda ratio ipsius hierarchiæ, quæ sacrum principatum importantis, atque hanc tam quoad suam originem, quàm formalem sui rationem, ac specificationem intrinsecam, imò & actualem sui erga certum subiectum applicationem, seu collationem sub prævia licet humanæ electionis designatione faciendam, esse Juris Divini immediati, ex indubitatis fidei principijs prorsus certificamur. Alia proinde habenda est ratio hierarchicæ in Ecclesiastica jurisdictione erga hierarchicum priuatum subordinationis, importantis gradus tum Patriarchatus, & Primatus, tum Archiepiscopalis, ac Metropolitanæ præminentie, tum simplicis Episcopatus. Qui equidem gradus universi, si spectentur in sua activa origine, eum deriventur ex Papali autoritate per Christum immediatè constitutâ, ut sic quasi casualiter & originativè rectè dicuntur esse Juris Divini, quamvis in se ipsis formaliter, & quoad sui originem quasi passivam, sive quoad sui ex Papali nempe autoritate promanantem, & suis limitibus circumscriptam institutionem, & à fortiori quoad sui actualem collationem, non nisi mediatè sint Juris Divini.

PROBATIO II.

In qua per sanctorum Patrum testimonia ostenditur Episcopalis jurisdictionis origo esse ex Papali autoritatis communicatione, atque adeò solum mediatè esse Juris Divini à Christo instituti.

68. Digna est, quam hic amplectamur, industria Authoꝝ tractatus de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ lib. 8. cap. 10. à n. 6. præfens intentum nostrum probantis sequenti Patrum, & Ecclesiæ Doctorum inductione. Sanctus nempe Optatus Milevitanus lib. 7. contra Parmenianum; bono unitatis, inquit, B. Petrus (cui satis erat, si postquam negavit, solam remanere consequeretur) & præferri omnibus Apostolis meruit, & claves Regni cælorum communicandas cæteris solus accepit. Non ergo præferri omnibus Apostolis meruit solius honoris ordine: sed & claves regni cælorum solus accepit. Si solus; non ergo alij cum eo, saltem eodem prorsus modo imò ex his verbis, communicandas cæteris, inferunt aliqui, Petrum ipsum immediatè cæteris etiam Apostolis claves, seu jurisdictionem communicasse. Sed cum S. Optatus non exprimat, à quo faciendâ esset communicatio, præstat, ejus verba cum distributione accommodâ interpretari, ut Apostolis quidem Christus, alijs autem Prælati Petrus, vel cum Petri consensu, reliqui Apostoli communicaverint.

69. Sanctus Gregorius Nyssenus adversus eos, qui castigationes ægrè ferunt, id tradit de Episcopis, his verbis; Nihil falsi, aut mendaci scriptum est in Evangelijs, neque Christi prædictio exitum fallacem habet. Per Petrum Episcopis dedit clavem cælestium honorum. Non in Petro solum, sed per Petrum Episcopis.

70. Sanctus Innocentius in Epist. ad Concilium

Carthaginense. quæ est 91. inter epistolas S. Augustini, asserit, quòd à B. Petro ipse Episcopatus, & tota autoritas nominis hujus emerfit. Et in Epistola ad Concilium Milevitanum, quæ est 93. inter S. Augustini Epistolas. Præsertim, inquit, quoties fidei ratio ventilatur, arbitror, omnes fratres, & Coepiscopos nostros, non nisi ad Petrum, id est, sui nominis, & honoris autorem, referre debere. Hæc verba autoritas, & autorem, aliquid specialius, quàm prioritatem Ordinis sine dubio designant.

71. Stephanus Episcopus Larissæ in Thesalia ad Bonifacium II. scribit apud Labbeum; Quia Domino dicenti tertio. Amas me? Pasce oves meas, tradidit prius vobis mandatum ostendens, & per vos deinde omnibus per universum mundum sanctis Ecclesijs condonavit.

72. Sanctus Leo Magnus eundem sensum aperiùs declarasse videtur Serm. 3. de assumptione suâ his verbis; Magnum & mirabile, dilectissimi, huic viro (Petro) consortium potentie suæ tribuit Divina dignatio: & si quid cum eo commune cæteris voluit esse Principibus, nunquam nisi per ipsum dedit, quidquid alijs non negavit. Non poterant verba majoris energie adhiberi, quàm ista; nunquam nisi per ipsum dedit, quidquid alijs non negavit. Et alibi; Hujus muneris (scilicet prædicationis veritatis) sacramentum ita Dominus ad omnium Apostolorum officium voluit pertinere, ut in Beatissimo Petro Apostolorum omnium Summo principaliter collocaret, ut ab ipso quasi quodam Capite dona sua velut in corpus omne diffunderet. Epist. 89. quæ est ad Episcopos Provincia Viennensis.

73. Ioannes Episcopus Ravennas in Epist. ad Greg. Mag. quæ habetur post epistolam 94. lib. 2. seu 55. indictionis 11. ejusdem Pontificis, sic se apud illum excusat; Et quibus causis ego sanctissima illi Sedes, quæ universali Ecclesiæ jura sua transmittit, præsumperim obviare, propter cuius conservandam auctoritatem, &c.

74. Id ipsum docet expressiùs S. Thomas in 4. Sentent. dist. 19. quæst. 1. art. 3. quæstione. 1. Ad primum ergo, inquit, dicendum, quòd ad absolutionem requiritur duplex potestas, scilicet potestas Ordinis, & potestas jurisdictionis. Prima quidem potestas est æqualiter in omnibus Sacerdotibus, non autem secunda. Et ideo, ubi Dominus Joannis 20. dedit omnibus Apostolis communiter potestatem remittendi peccata, intelligitur de potestate, quæ consequitur Ordinem, unde & sacerdotibus, quando ordinantur, illa verba dicuntur; sed Petro dedit singulariter potestatem remittendi peccata Matth. 16. ut intelligatur, quòd ipse præ alijs habet potestatem jurisdictionis. Potestas autem Ordinis, quantum est de se, se extendit ad omnes ab solvendos, & ideo indeterminatè Dominus dixit; Quorum remisistis peccata, intelligens tamen, quòd usus illius potestatis esse deberet præsuppositâ potestate Petro collatâ secundum ipsius ordinationem. Nonne ordinatio Petri pro usu potestatis remittendi peccata est collatio jurisdictionis? Id clariùs explicat S. Doctor lib. 2. contra Gentiles cap. 6. Petro soli promisit, tibi dabo claves Regni cælorum, ut ostenderetur potestas clavium per eum ad alios derivandâ ad conservandam Ecclesiæ unitatem.

75.

Non minus aperte eandem doctrinam tradit S. Bonaventura Opusc. Quare Fratres Minores prædicent; & confessiones audiant; Proprius, inquit, sacerdos dicitur, cui quisque specialiter gubernandus est, commissus ab Ecclesia vice Dei. Prætermisissis igitur diversis distinctionibus, quatuor sunt cujusque plebis Parochialis proprii Sacerdotes. Primus & præcipuus est Summus Pontifex, cui tota Ecclesiastici gregis cura singularissimè commissa est, ita quod omnes inferiores Ecclesiæ Rectores, curam, & totam potestatem, quam habent super subditos, ab ipso accipiunt mediatè, vel immediatè.

P R O B A T I O III.

Prioris continuativa ex testimonijs Theologorum.

76.

Authoris præcitati seq. cap. 11. à n. 3. par industria in congerendis Theologorum sententijs, singulari cum laude hic inferenda nobis visa est. Illam igitur doctrinam nostram solidè adstruit Herveus Natalis Brito, Ordinis S. Dominici in tractatu de potestate Papæ, sub cujus initium ait; Quidam ignominiosè potestatem Sedis Apostolicæ, vel contemnentes eandem, querentes suam potestatem statuere, & indebitè ampliare, nolunt recognoscere, suam potestatem esse à Sede Apostolica, nec eam volunt recognoscere, sicut prædictà potestate Sedis Apostolicæ stabilitam, dicentes, potestatem Episcoporum & Curatorum æquè esse immediatè à Deo, sicut potestatem Sedis Apostolicæ, & potestatem prædictorum Episcoporum & Curatorum non esse à Papa, sed immediatè à Christo, quod erroneum judico, ut infra patebit. Ad hujus ergo erroris exclusionem videnda sunt quedam in generali de potestate Jurisdictionis. Hervei doctrinam S. Antoninus, quamvis Archiepiscopus, suam facere non dubitavit parte 2. Summæ Theologicæ tit. 22. cap. 3. cujus §. quintum sic inchoat; De plenitudine potestatis Papalis & Jurisdictionis erga alias potestates inferiores, ut Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, & Parochiales Curatos. Vbi sciendum secundum Herveum in dicto Tractatu, quod omnis potestas Ecclesiastica alia à Papali subest ei quoad tria. Primò quantum ad correctionem abusûs. Secundò quantum ad institutionem, & collationem ipsius potestatis inferioris. Tertio quoad subsidium administrativum, &c. Vide, si lubet, ibi, & tit. 3. cap. 11. §. 14.

77.

Ut autem Scriptores Gallicanos prosequamur. Eandem sententiam amplexus est pluribus in locis, veritatis magis, quam augendæ propriæ dignitatis studiosus Egidius Columna, Bituricensis Archiepiscopus, Aquitanæ Primas. Videti potest in lib. de renuntiatione Papæ cap. 8. & alibi. Sed majoris ponderis est ejus suffragium in opere, in quo Jurisdictionis Episcopalis fundamenta firmius stabilire, operæpretium erat; scilicet ubi exemptiones impugnat, vel potiùs earum abusus, nempe Opusc. contra exemptos, in cujus cap. 2. sic scribit; Cùm Pontifices & Episcopi sint opera sapientiæ Summi Pontificis, quia per eum, vel per authoritatem ejus sunt, assumpti in partem sollicitudinis, &c. Vide ibidem cap. 25.

Thomas ab Argentina Theologiam Parisijs professus circa annum 1445. dist. 25. quæst. 1. art. 2. Cùm igitur, inquit, Jurisdictio spiritualis cujuslibet sacerdotis dependeat à Summo Pontifice, apud quem solum residet Jurisdictionis plenitudo, tam in fieri, quàm in conservari, ipse enim quædàm potestatem dare & auferre hujusmodi Jurisdictionem, prout ad statum Ecclesiæ gubernandam ipse videtur expedire: ideo potestas excommunicandi, quæ præcisè inmittitur Jurisdictioni, dependet à potestate Ecclesiæ, seu Summi Pontificis non solum in fieri, verùm etiam in conservari, quia non dependet minus illud, quod inmittitur, quàm dependet illud, cui inmittitur. Et eadem ratione potestas absolvendi in foro penitentiae, in quantum inmittitur Jurisdictioni, dependet tam in fieri, quàm in conservari à potestate Ecclesiæ. Et hinc est, quod subtrahà Jurisdictione per sententiam Juris, vel Iudicis à Prælate, vel Sacerdote, tunc non possunt excommunicare, nec penitentias salutare injungere, & si de se dolo attentant, irritum est & inane, quod faciunt; quia potestas, quæ hæc facere debent, non est eis conservata, sed potiùs irritata ab eo, à quo dependet hujusmodi potestatis conservatio.

Ioannes à Celajà in 3. sentent. dist. 25. quæst. 7. idem sentit etiam de Apostolis, & explicat, probatque in hunc modum; Quæritur septimò circa eandem distinctionem, utrum à Romano Pontifice derivetur ad omnes alios Prælatos Ecclesiæ potestas Jurisdictionis? Ad hanc difficultatem respondetur affirmativè. Iam probatur eadem responsio per rationes. Prima est talis. Ceteri Apostoli à Petro non habuerunt oves subditas immediatè à Christo: ergo non habuerunt immediatè potestatem Jurisdictionis à Christo. Antecedens patet, quia soli Petro Salvator vultus dedit oves Ioann. ult. cap. & nulli alteri: ergo non habuerunt oves immediatè à Christo. Secunda rationalis est: in omni principatu potestas Jurisdictionis derivatur ad quamcunque personam à Monarcha talis principatus, teste D. Dionysio, tam in lib. de cælesti Hierarchia, quàm de Ecclesiastica Hierarchia. Sed Papa est Monarcha in principatu Ecclesiastico, ut probatum est superius; ergo ab ipso derivatur potestas in omnes alios Prælatos Ecclesiæ. Tertia rationalis est: teste eodem Dionysio in libris allegatis, Ecclesiæ nostræ militans ordinata est ad instar cælestis hierarchiæ: sed in cælesti Hierarchia est unus Monarcha, scilicet Dominus Deus, à quo derivatur potestas in omnes alios: ergo ita erit in Ecclesiastica Hierarchia: & non est ponendus alius à Pontifice Romano. Deinde solvit objectiones, siquæ responderet; Arguitur authoritate Divi Bernardi in lib. de consid. ad Eugenium Papam dicentis; Erras, si, ut summam, ita & solum institutam à Deo, æstimas tuam Apostolicam potestatem: ergo alia potestates à Papatu sunt institutæ à Deo, & per consequens potestates aliorum Prælatorum Ecclesiæ non derivantur à Romano Pontifice. Pro hujus argumenti solutione est advertendum, quod in quolibet Prælate Ecclesiæ possumus duo considerare, scilicet dignitatem in se, & dignitatem hujus persone: dignitas in se immediatè est instituta à Deo; dignitas autem hujus persone, id est, quod ista persona habeat istam dignitatem, sine potestatem Ecclesiasticam, non est à Deo immediatè, sed

mediante Romano Pontifice, qui voluit istum instituere in Episcopum, vel rectorem. Quamvis talis potestas sit mediata à Deo, tunc à illud Pauli ad Romanos 11. Omnis potestas est à Deo; isto notato, respondetur ad formam argumenti, negando ultimam consequentiam. Nam licet dignitas Episcopalis, sive Rectoralis sit instituta à Deo: non tamen est institutum à Deo immediate, quod iste habeat dignitatem Episcopalem, vel Rectorem, sed à Romano Pontifice.

80. Michael Maudcler parte 2. de Monarchia lib. 4. cap. 10. eandem tradit doctrinam. Marcum Antonium de Dominis Episcopum Spalatensem contrariam amplectum, confutandum sibi in hoc etiam puncto duxit Nicolaus Coeffereau Episcopus Massiliæ nominatus disputatione quinti capitis lib. 2. Spalatenfis.

81. Ioannes Puteanus Reginus in Academia Tolofana Theologiae Professor in 2. 2. S. Thomae q. 1. a. 6. dub. 3. in respons. ad 1. obiect. & ad instantias, jurisdictionem Episcoporum à Deo mediate derivat, à Summo Pontifice immediate. De lege namque communi Episcopi suam dignitatem consequuntur à Deo per dependentiam à Summo Pontifice, adeo, ut potestas Episcopalis de jure communi pendeat intrinsicè, & ex ordinatione Divina à potestate Summi Pontificis. ... Hæc autem est in Episcopis modo ordinario, atque adeo cum dependentia à Summo Pontifice, penes quem est limitare jurisdictionem Episcopalem, ut definitum sui multat. Et adhuc infra; Nihil accipit Pontifex Maximus ab Ecclesia, sed à solo Deo. Ecclesia autem illud omne, quod habet, à Pontifice Maximo proxime & immediate mutuatur; remotè verò, & mediate à Deo.

82. In specimine Juris Ecclesiastici apud Gallos recepti Joannis Doujat Antecessoris Parisiensis, extat Tractatus Privilegiorum, quæ exemptiones dicuntur, Authore Ioanne Lomedè in Senatu Parisiensi Patrone, in cujus cap. 3. num. 12. supra dicta doctrina traditur. Episcopi (licet, quod singulariter alloquendo Petrum, omnibus futuris Episcopis loqueretur) sum à Summo Pontifice tanquam Christi ministro, & Capite Ecclesie electi, assumpti & instituti, quorum Summorum Pontificum est, dividere, & unire Dioceses, & imponere curam, &c.

83. Numero autem 13. ait idem Lomedè; Glossa Pragmaticæ sanctionis in capite Licet. in vers. Reservations. De electione. tenet per Cap. Pato. 1. quæst. 7. & cap. Mandata. De præsumption. Episcopos in suis Diocibus Vicarios esse Papæ. Ideo Legatos & Delegatos suos esse majores Ordinarios.

84. Non ergo augenda propria dignitatis desiderio tribuendum est, quod recentiores Pontifices declararunt, Episcoporum honorem, & jurisdictionem à sancta Sede effluere. Ac si quis eorum testimonia recusat, quod in propria causa loquantur: cur non rejiciatur etiam Episcoporum contrarium sententium auctoritas, cum non minùs proclives sint inferiores ad amovendum subjectionis jugum, quam superiores ad amplificandam suam dignitatem? Cui igitur major hæc in parte fides debetur Episcopis Gallicanis, quam Sixto V. Papæ, cujus hæc sunt verba constitut. 74.

an. 1587. undecimo Kal. Febr. in institut. Congregationis pro consultationibus Episcoporum, & aliorum Prælatorum §. 1. Quare ut ab Apostolica Sede, à qua tanquam à Matre honorem, & jurisdictionem acceperunt, sibi, cum opus erit, auxilium, præsidiumque paratum esse intelligant, ut greges suos tantò fructuosius pascant, quinque itidem Cardinales præponimus Episcoporum, & aliorum Prælatorum consultationibus audientis.

Nemo hæcenus Bullas provisionis recusat, eò quod in hac forma essent, quæ jurisdictionem Episcopo à Summo Pontifice conferri significant; *Providemus Ecclesie N. de persona N. & præcimus eum in Patrem & Pastorem, ac Episcopum ejusdem Ecclesie, committentes ei administrationem in temporalibus, & spiritualibus.*

§. IV.

Corollarium.

85. EX dictis inferitur, Ecclesie Gallicane libertati haud deservire posse illam de Episcoporum à Christo immediate acceptam jurisdictionem sententiam, nisi invertere, imò evertere simul velint Ecclesiastica jurisdictionis hierarchiam. Probatur hæc illatio. Quamdiu namque manet inconcussa Sedes Apostolica Primatus, cui omnimodam Episcopalem jurisdictionem, si non quoad primatam suam vel institutionis, vel etiam collationis originem, saltem quoad morale suum exercitium oporteret esse subordinatam, tamdiu negari non posset, Apostolicam Romani Pontificis auctoritatem, super quocunque in regnum cælorum ordinabili Morali protensam, complecti etiam quocunque Morale jurisdictionis Episcopalis exercitium, atque adeo istud esse subjectum indefinitæ Petro, ejusque Successori per Christum promissæ ad solvendam & ligandum potestati. Atque hoc posito, non posset jam negari Papæ auctoritas ad solvendum decreta qualiacunque ex Episcopalibus jurisdictionibus profluentia. Quemadmodum igitur omnes Angelorum hierarchia & ordines à Deo immediate constituti, eam nihilominus in se habent subordinationem Divinitus etiam sancitam, ut inferiores Angeli in exercitio suorum Divinitus licet institutorum munitiorum dependant à superioribus: sic dato etiam, institutionem Episcoporum esse immediate juris Divini, haud obinde sequitur, Pontificis Romani Oecumenicam respectu totius Ecclesie, atque adeo Episcopis superiorem, potestatem & auctoritatem nihil posse statuere circa horum officia, potestatisque exercitium, nisi Ecclesia hierarchiam, seu Primatum penitus evertere cogitent, quod tamen ab ipso intento alienissimum esse, in suis declarationibus solenniter contestatus est Clerus Gallicanus.

